

PROLÓGUS

– Még mindig nem hiszem el, hogy mindez velem történik – a nappalimban levő hatalmas tükör előtt álltam, bámultam a tükörképemet, és lepöcköltem egy szöszöt a gyönyörű, hosszú, fehér ruhámról. Majd a barátnőim felé fordultam. McKenna és Andie a szoba túloldalán levő díványon ültek. – Már most úgy izgulok. Nem tudom, képes leszek-e végigmenni a padok között az oltárig a rengeteg ember előtt – mondtam.

McKenna felállt, és töltött magának egy pohár vörösbort.

– Pedig jobb, ha hozzászoksz a gondolathoz, mert két hét múlva kábé 300 nagyon elegáns ember számít egy fantasztikus partira.

Végigsimítottam a hosszú selyemszoknyán, majd könnyedén csipőre raktam a kezem. A lélegzetem könnyed és hűvös volt, ahogy kibukott belőlem:

– Nem hiszem el, hogy tényleg férjhez megyek!

Andie felsóhajtott:

– Én meg azt nem tudom elhinni, hogy a majomparádénak tényleg vége van.

Ráböktem az ujjammal, és megpróbáltam nem nevetni:

– Nos, Miss Barnett, tudod, mennyire utálok, ha ezt a kifejezést használsz, még akkor is, ha sajnos fedi a valóságot.

Andie a füle mögé tűrte rövid, szőke haját:

– Persze, persze, de ez tényleg olyan, mint egy korszak vége, nem?

McKenna bólintott:

– De igen. Csak valahogy nehéz elhinni, nem igaz?

– Kösz szépen, Mackie! – mondtam, meglökve a vállát. Sajnos teljesen igazuk volt. Szerelmi életem néha a nevetségesség határát súrolta, és bár egyáltalán nem akarom újra átélni, de az hiányozni fog, hogy nevethessek rajta. Hogyan képes összehozni egyetlen ember ennyi szerelmi katasztrófát? Egyértelmű, hogy McKenna helyett is „dolgoztam”, aki már ezer és fél éve volt együtt a barátjával. Az ugyancsak szingli Andie-nek is jócskán volt mit mesélnie, de – akkor is én voltam a király.

– Emlékeztek arra a befektetési bankárra, aki megkérte a pincért, hogy írjon külön számlát az ételről és az italról, hogy elszámolhassa reprezentációs költségként? – kérdezte Andie.

Bólintottam:

– Az volt az első randi...

McKenna rám nézett:

– Az a pasi volt az, aki még mindig a szüleinél lakott?

Megint bólintottam:

– Az volna, az, igen.

– Csodálatos! – mondta McKenna a borát kortyolgatva. – Én imádtam például Sóher Bankár srácot.

Tudván, mi következik, megadóan felemeltem a kezem:

– Légyszi, hölgyek, ma ne kezdjünk ebbe bele, oké? Észrevettétek már, milyen gyakran előjön ez a téma? Mondjuk állandóan?

– De annyira szórakoztató – jegyezte meg McKenna, és átölelte a vállam. – Imádom felidézni a Waverly-eseteket.

– Én is – mondta Andie, miközben megragadta a még mindig feltartott kezemet, és megszorította. – Amellett óriási anyagról van szó. Emlékszel arra a randira, amikor elfelejtettél trikót felvenni a pulóvered alá, és az étteremben levette a pulcsidat?

Elnevettem magam, és a fejemet ráztam:

– Gyönyörű emlék az is, igazán gyönyörű – válaszoltam.

McKenna odafordult Andie-hez.

– És arra emlékszel, hogy teljesen begörcsölt a vádlíja, amikor azzal a Tyler nevű sráccal smacizott a díványon? – kérdezte.

– Az volt a LEGJOB! – felelte Andie kuncogva. – Minden ismerősömnek elmeséltem. – Aztán felém fordult: – Természetesen anélkül, hogy a nevedet említettem volna.

Összerezentem, majd a díványhoz mentem, amely éppen egy akkora halom esküvői magazin alá volt temetve, hogy alig látszott ki alóla.

– Hé, úgy tudom, szerencsétlenséget jelent, ha ilyesmiről beszélünk, amíg menyasszonyi ruhában vagyok – mondtam a kupacot lapozgatva. – Biztos vagyok benne, hogy olvastam valahol valamilyen magazinban.

Nem is figyelve rám, Andie visszafordult McKennához:

– És emlékszel arra a srácre, aki a második randijukon melegítőben jelent meg? – kérdezte.

McKenna majdnem kiköpte a borát:

– A Melegítősrác! Az tényleg egy igazi gyöngyszem. Vagy arra,

amikor Waverly a bőrkeményedéseit reszeltette le a Chestnut Street-i mani-pediben, és a srác, akivel este randizni készült, épp arra sétált három barátjával?

– Ó, igen, az a hatalmas, dögös Nate Miller – mondtam összerezzenve. – Az volt az első randink napja. – És az utolsóé is. Döbbenet.

Andie most már elemében volt:

– Azt hiszem, az én kedvenc Waverly-esetem az, amikor megismerkedett egy sráccal egy Oktoberfest bulin, s aki elkérte Waverly elérhetőségét, de soha nem hívta randizni, viszont amikor küldött egy kör-e-mailt a „közeli barátainak”, amiben kölcsönként 1500 dollárt a jogi egyetemi felvételi tesztjéhez, azon Waverly is rajta volt.

McKenna bólintott és nevetett:

– Uramisten! El is felejtettem a felvételizős pasit. Pedig annyira csodás történet! Azt hiszem, az én kedvenc Waverly-esetem az, amikor túl sok önbarátnót kent magára, mielőtt azzal a Mike sráccal céges üdülésre mentek volna december közepén, majd megpróbált úgy viselkedni, mintha természetesen lenne ennyire barna.

– Jaj, kérlek, soha többet ne juttasd eszembe! – mondtam. Behunytam a szememet, és egy pillanatra újra átéltem a szerencsétlen umpalumpa imitációm.

– Ó, dehogynem, drágám – kuncogott Andie. – De még mennyire hogy!

Miközben tovább csámcsogtak néhány legendás randimon, én visszafordultam a tükör felé, és elvesztem a gondolataimban. Novemberi szombat késő délután volt, s én egy kicsivel több mint egy éve ismerkedtem meg Aaronnal egy elegáns adománygyűjtő gálán a San Franciscó-i kórház javára, ahol McKenna barátja akkor kezdte a rezdiensi gyakorlatát. Aaron egy belvárosi ügyvédi iroda társtulajdonosa volt, a szülei nyomdokában járt, akik mindketten nagymenő ügyvédek voltak.

Amikor először találkoztunk, nem sokat foglalkoztam vele, mert – nos, miért is tettem volna? Ő gazdag volt, jóképű, és néhány évvel idősebb nálam. Volt egy kétszintes Viktória korabeli háza Nob Hillen, és egy teljesen új víkendháza Lake Tahoe-nál. Én pedig még csak egy parkolóhely tulajdonosa sem voltam. Ő a San Franciscótól északra levő gazdag Tiburon dombjain nőtt fel, s a szülei rendszeresen jártak az Operába. Én ugyan egy középosztálybeli környéken gyerekeskedtem Sacramento mellett, de az apám jelenleg a Valley Pinesban élt egy „kertész közösségben”, ahogy én hívtam – noha a legtöbben inkább „lakókocsinegyednek” titulálnák.

Aaron San Francisco egyik legjobb partija volt. Én pedig, nos, én pedig mellette álltam a svédasztalnál.

Miközben az óriás garnélarákért nyúltunk, összekoccant a könyökünk – pontosabban egy szokásos Waverly-eset során. Miközben ugyanis az óriásgarnéláért nyúltam, beleütköztem, és leöntöttem a karját koktélszósszal. Bocsánatot kértem, és mielőtt észbe kaptam volna, már beszélgettünk is. Ha zavarban vagyok, az értelmetlen locsogásra való hajlamom általában hiper módba kapcsol, de ő vicces volt, kedves, és tényleg nagyon élveztem a beszélgetést. Hogy őszinte legyek, egyfolytában vártam az „Örülök, hogy találkoztunk”-ot, mielőtt visszamegy a minimum doktori címmel rendelkező szupermodelljéhez, aki már várja – gondoltam én. De nem volt barátnővel. Velem volt, és beszélgettünk.

Amikor pedig elkérte a telefonszámomat, majdnem torkomon akadt a falat.

Az első randink egyszerű volt, egy ital egy apró borbárban North Beachen. A második egy séta az óceán partján, amit egy késői ebéd követett a Cliff House-ban. A harmadik egy romantikus vacsora az Aquában, utána pedig már nem volt megállás. Két hét alatt igazi pár lettünk.

Hét hónappal később megkérte a kezemet a Coit Tower tetején. Egy kicsit gyorsnak tűnt az iram, de annyira izgalmas és romantikus volt, hogy a karjába vettem magam, és igent mondtam. Nem tudtam elhinni, hogy Aaron Vaughn III. *engem*, Waverly Bryson I-et akar, és kész volt arra, hogy anyakönyvvezető elé álljon, csakhogy ezt bebizonyíthassa. 28 évnyi *Mi van, ha nem találom meg a tökéletes férfit?* után végre megtaláltam.

– Hahóóó, Waverly!?

McKenna hangja ragadott ki az álmodozásból.

Rápillantottam, pislogtam:

– Ne haragudj, mondtál valamit?

Egy pohár bort nyújtott felém:

– Azt kérdeztem, hogy van az apád most, amikor ilyen közel már az esküvő?

Felsőhajtottam:

– Nem tudom. Azt hiszem, már jobban van, de még mindig, nos, még mindig azt hiszem, hogy azt hiszi, Aaron nagyon más súlycsoportban versenyez. És tényleg egy pohár vöröset akarsz nekem adni?

– Hoppá, bocsi – nevetett, és visszament a konyhába. – Mindjárt hozok neked fehérét.

Andie felvette a dohányzóasztalon heverő esküvői meghívómat.

– Azért nem semmi a Ritz-Carltonban, Half Moon Bay-en esküdni. Tudod, ha majd hivatalosan is a híres-neves Vaughn család tagja leszel, hozzá kell szoknod, hogy ilyen ócska helyeken húzd meg magad.

A Ritz ugyan csak 30 percre volt a San Franciscó-i lakásomtól, de minimum 30 fényévyire a bankszámlámtól.

McKenna átnyújtott egy pohár „foltmentes” fehérbort, és kiszedte a hajgumit a copfjából:

– Biztos vagyok benne, hogy azért ellesz majd valahogy. Nos, szelintetek felkössem vagy leengedjem a hajam az esküvön?

– Akár így, akár úgy, egy csomó kifícamított nyak lesz a következmény. Miss *Helló, én egy 180 centis, természetes szőke vagyok* – feleltem. – Mindamellet az emberek nem téged kell, hogy nézzenek, igaz?

McKenna bölintott:

– Ez igaz.

– És a 165 centi magas, *festett szőke* koszorúslányt nézhetik? – kérdezte Andie, melírozott tincsire mutatva. – Nekem aztán igazán szükségem lenne egy jó fogásra.

Elnevettem magam:

– Ha egy jó fogás lesz az eredmény, akkor rendben, mindent lehet. Szóval, átvegyük megint a szabályokat?

Andie bölintott:

– Waverly Bryson koszorúslányainak első szabálya: Ne érzékenyülj el, hogy aztán ő is lesírja magáról a sminket még a fényképezés előtt.

Vele együtt bölintottam:

– Pontosan. És a második szabály?

McKenna Andie-re mutatott:

– Ne hozz elő az esküvön egyetlenegy Waverly-estet sem!

– Tényleg! – mondtam nevetve. Nekem is nagy szám volt, de az Andie-é néha tényleg hihetetlen. – És a harmadik szabály?

Andie belekortyolt a borába:

– Ne kezdj ki a vőlegény apjával!

– Andie! – szóltam rá. (De van benne valami.)

– Rendben, csak vicceltem; de el kell ismerned, hogy Aaron apja eléggé dögös. Na, az volna csak a jó fogás! – tette hozzá.

McKennára pillantottam:

– Mackie, segítenél egy kicsit? Néha esküszöm, olyan, mintha ti ketten a vállamon ücsörgő angyalka és ördögfióka lennétek.

– Húha, ez tetszik – bólogatott Andie, és összedörzsölte a tenyerét.

– Legyél most már jó kislány! – szólt rá McKenna.

– Szóval, mi is akkor a harmadik szabály?– kérdezte Andie. – Teljes sötétségben tapogatózom.

– Én is – mondta McKenna.

– Ti ketten kiképzítetek engem! – mondtam. – A harmadik szabály, drága barátnőim: NE engedjétek, hogy a kezembe vegyek *bármilyen üveget* is. Csak boros- és pezsgőspohár engedélyezett, oké?

– Aha, ez jogos – helyeselt McKenna, és Andie-re pillantott. – Emlékeztek, mennyire kiakadt Whitney is, mikor meglátta a fotókat, amiken épp üvegből iszik a 4000 dolláros menyasszonyi ruhájában?

– Én is rosszul lennék, ha olyan látszata lenne, mintha az esküvőmet a Bud Light Sörgyár szponzorálta volna – jegyezte meg Andie.

Visszafordultam a tükör felé, és beleharaptam a szám szélébe:

– Vajon ordít erről a ruháról, hogy én nem jártam magániskolába?

McKenna átölelte a vállamat, és megszorított:

– Waverly! Ne foglalkoztasson, hogy mi Aaron vezetéknéve. Az a férfi azért szerelmes beléd, mert hihetetlenül szeretnivaló vagy, és nektek kettőtöknek nagyszerű életetek lesz együtt.

Felsőhajtottam:

– Bárcsak az apám is egyetértene veled!

A bejárati ajtó csengőjének hangjára mindannyian odafordultunk.

McKenna odament a kaputelefonhoz, és beleszólt:

– Ki az? – kérdezte.

Mély hang töltötte be a szobát:

– Aaron vagyok. Beszélhetnék Waverlyvel?

Aaron? Most? A tükör mögé ugrottam.

McKenna rám nézett:

– Te tudtad, hogy jön? – kérdezte.

Tagadólag ráztam a fejem:

– Mondtam neki, hogy egész délután mindenféle esküvős dolgokkal leszek elfoglalva, azután pedig veletek vacsorázom. Megkérdeznéd tőle, mit akar?

– Megmondanád, hogy miről van szó? A menyasszony, hm-hm, gyakorol éppen – közölte McKenna Aaronnal a kaputelefonon át.

Aaron hangja visszhangzott a lakásban.

– Csak beszélnem kell vele, oké? Fontos!

Nem úgy hangzott, mintha vicces kedvében lenne.

McKenna újra rám pillantott, és felvonta szemöldökét. Intettem neki, hogy engedje be Aaront az épületbe.

A földszinten lakom, úgyhogy kábé 10 másodperccel később Aaron besétált az ajtón.

– Ez igencsak szokatlan, Aaron, igen szokatlan – mondta Andie, kezét karba fonva.

Aaron egyenesen elment mellette, nem szólt semmit, ami tényleg szokatlan volt. Lépései súlyosan dobbantak a vékony parkettán, mintha csak tudatni akarnák, hogy rossz hír jön. Andie rám nézett, és vágott egy „Mi a franc van?” pofát.

McKenna kapkodva összeszedte a cuccaikat, és kituszkolta Andie-t az ajtón.

– Hívj fel utána! – suttogetta.

Bólintottam, ahogy halkan becsukta maguk mögött az ajtót, majd Aaronra néztem:

– Helló, édes, mizujs? – még mindig csak a fejemet dugtam ki a tükör mögül. – Tudod, hogy ez balszerencsét hoz, ugye?

Leült a díványra, és rám nézett. Amikor megláttam vörös és felpuffadt szemét, minden babonáról megfeledkeztem, és kiperdültem a tükör mögül.

– Hahó, minden rendben? Történt valami? – leültem mellé, megsimogattam az arcát.

Lassan bólintott:

– Nem nagyon aludtam az éjjel.

Az agyam pörögni kezdett:

– Az apáddal történt valami? – Aaron apjának ugyanis gyenge volt a szíve. – Minden rendben vele?

Tovább bólogatott:

– Vele minden rendben.

Megfogtam a kezét. Hideg és nyirkos volt. Mogyorószínű szemei olyasmire fókuszáltak, ami nem volt ott a szobában.

– Aaron, mi a probléma? Jól vagy?

Bólogató fejével lassan tagadó ingatásra váltott.

– Aaron, édesem, mondj el mindent!

Tekintete végre kitisztult, és egyenesen a szemembe nézett. De nem mondott semmit.

– Édesem? – szóltam.

Még mindig semmi.

– Aaron? – megszorítottam a kezét.

– Én... én... – alig volt több egy suttozásnál.

Néhány másodpercet várni kellett, hogy újra beszélni kezdjen.

– Én... én nem hiszem, Waverly, hogy el tudnálak venni feleségül –
bökte ki végül.

Az idő megállt. A szívem is. Egész bensőm jéggé fagyott, és fáj, ha
levegőt vettem.

Néhány másodpercig ismét nem szólt semmit. Aztán egy nagy leve-
gőt vett.

– Sajnálom – mondta. – Azt hiszem, belerohantunk ebbe, és tudom,
hogy én voltam az, aki erőltette, de... azt hiszem, hiba volt.

Elengedtem a kezét. A szoba hirtelen forogni kezdett, én pedig resz-
ketni. A falnak támaszkodtam, hogy megtartsam magam, noha ültem.

– Hiba? Mi... miért gondolod, hogy hiba volt?

A kérdés ott lebegett a levegőben. Egy kis szó arra várt, hogy továb-
bi ezer megértesse velem a lényegét.

Egy örökkévalóság után végül rám nézett.

– Egyszerűen csak úgy gondolom, hogy nem illünk össze.

Álltam a tekintetét. Mindketten tudtuk, hogy szükségem van a ma-
gyarázatra, és megérdemlek egy ennél jobb választ.

Elfordította a tekintetét, kezét a térdén nyugtatta.

És vártam.

És vártam.

Végül visszafordult, és egyenesen a szemembe nézett:

– Nem vagyok szerelmes beléd, Waverly.

A szememben felgyülemlett könnyecsek elkezdtek potyogni, a fe-
jemben pedig a kis fájdalomcseppek lavinává dagadni.

– Ó... ó... – a szám nyitva volt, de a szavak, melyeket mondani akar-
tam, valahol mélyen bennem ragadtak. Helyettük a könny buggyant elő,
és csendben lecsurgott az arcomon.

– Annyira sajnálom! Nem kellett volna hagynom, hogy idáig jus-
sunk...

A kezdeti könnyezés zokogásba fült.

Aaron halkan suttogetta:

– Csak minden annyira tökéletesnek tűnt az elején... és magukkal
ragadtak az események...

A hangja elhalt, sokáig csak ültünk.

Ő hallgatott, én zokogtam.

Talán most utoljára ültünk egymás mellett.

Amikor végül felállt, hogy induljon, teljesen besötétedett már. Las-
san ment az ajtóhoz, szinte látható volt az alakját körülvevő lelkiismeret-
furdalás felhője.

Visszafordult, hogy még egyszer rám nézzen.

– Tudnod kell, hogy sohasem akartalak megbántani, Waverly – suttogta.

Aztán csendben rácsukta az ajtót az én reménybeli „boldogan éltek, míg meg nem haltak” álmomra.